

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 2 kwietnia 2024 r.

Poz. 2119

WYROK NR I SA/WR 622/21 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 5 maja 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Sędzia WSA Marta Semiczek,

Sędzia WSA Tadeusz Haberka,

Sędzia WSA Piotr Kieres (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Wydziale I na posiedzeniu niejawnym
w dniu 5 maja 2022 r.

sprawy ze skargi: Prokuratora Rejonowego w Głogowie

na uchwałę Rady Gminy Niechlów nr V/30/2015 z dnia 9 lutego 2015 r.

w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami
komunalnymi, ustalenia stawki tej opłaty oraz stawki za pojemnik o określonej
pojemności:

**stwierdza nieważność ww. uchwały Rady Gminy Niechlów w części tj. § 1 ust. 2 uchwały, § 4 uchwały
- w zakresie określenia „z mocą obowiązującą od 1 marca 2015 r.”**

Uzasadnienie

Przedmiotem skargi Prokuratora Rejonowego w Głogowie – podpisana przez Asesora Prokuratury Rejonowej w Głogowie (dalej jako Prokurator), jest uchwała Rady Gminy Niechlów z 9 lutego 2015 r. nr V/30/2015 w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, ustalenia wysokości stawki tej opłaty oraz stawki za pojemnik o określonej pojemności (opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z 11 lutego 2015 r, poz. 525) – dalej jako Uchwała. Skargą została objęta wspomniana Uchwała w części dotyczącej Jej § 1 ust. 2 i § 4.

Względem § 1 ust. 2 Uchwały Prokurator zarzucił naruszenie przepisów art. 7, art. 32 ust. 1, art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6k ust. 4 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 ze zm.) – dalej jako u.c.p.g., polegające na przekroczeniu delegacji ustawowej w § 1 ust. 2 uchwały i przyjęcie zwolnienia podmiotowego polegającego na naliczaniu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi wyłącznie od trzech osób poniżej 18 roku życia zamieszkujących daną nieruchomość w przypadku, gdy w samodzielnym lokalu mieszkalnym zamieszkuje więcej niż 3 osoby poniżej 18 roku życia, podczas gdy u.c.p.g. w brzmieniu obowiązującym na dzień podjęcia Uchwały nie statuowała po stronie Rady Gminy takiego uprawnienia. Wobec § 4 Uchwały zarzucono naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy z 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i innych aktów prawnych (tekst jedn. D. U. z 2011 r. nr 197, poz. 1172 ze zm.) – dalej jako u.o.a., art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, polegające na wskazaniu w ww. przepisie Uchwały dwóch dat jej wejścia w życie: 1) – po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego oraz 2) - z mocą obowiązującą od 1 marca 2015 r.

W uzasadnieniu skargi odnosząc się do pierwszego zarzutu wskazano, że zakwestionowany przepis w sposób nie przewidziany ustawą – w art. 6k ust. 4 u.c.p.g. posługiwał się kryterium w postaci wieku i określonej liczby osób zamieszkujących dana nieruchomość, po osiągnięciu którego następowało zwolnienie z obowiązku uiszczenia opłaty przez następne osoby zamieszkujące dany lokal mieszkalny (od czwartej osoby poniżej 18 roku życia). Tymczasem ustawa w tym zakresie przewidywała wyłączenie jako kryterium zwolnienia w części dotyczącej gospodarstw domowych, gdzie dochód nie przekraczał kwoty uprawniającej do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej o której mowa w art. 8 ust. 1 lub 2 ustawy z 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Zdaniem Prokuratora kwestionowanego przepisu Uchwały nie można traktować jako formy różnicowania wysokości stawki za opłatę gospodarowania odpadami, o której mowa w art. 6j ust. 2a u.c.p.g., albowiem wówczas rada Gminy mogłaby naliczać taką opłatę od każdej osoby (zamieszkującej dany lokal mieszkalny) w określonej formie ryczałtowej, jednakże nie oparty na kryterium wieku. Jako przykłady kryteriów pozwalających na różnicowanie stawki – lecz nie zwolnienia, ustawodawca podał w art. 6j ust. 2a u.c.p.g.: powierzchnię lokalu mieszkalnego, liczbę mieszkańców zamieszkujących nieruchomość, odbieranie odpadów z terenów miejskich lub wiejskich, rodzaj zabudowy.

Odnośnie drugiego zarzutu Prokurator podniósł, że nie jest możliwym wskazanie dwóch dat wejścia w życie aktu prawnego jako całości. Oba terminy (wejście w życie i moc obowiązująca) mają charakter - na gruncie skarżonej Uchwały – tożsame. Stosownie do art. 4 ust. 1 u.o.a. akty normatywne zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny ogłosi termin dłuższy. Wprowadzenie dwóch dat godzi w zasadę demokratycznego państwa prawnego wyrażającą się w precyzyjnym wskazaniu momentu od jakiego spoczywa na mieszkańcach gminy obowiązek zapłaty daniny publicznej w wyższej wysokości.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Niechlów (dalej jako Rada) wniosła o umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego, ewentualnie o oddalenie skargi oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego. W przypadku zaś uwzględnienia skargi, Rada wniosła o odstąpienie od obciążania zaskarżonego organu kosztami postępowania. W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę działający w imieniu Rady Wójt Gminy Niechlów argumentował, że zaskarżona uchwała utraciła moc wraz z wejściem w życie uchwały Rady z 28 lutego 2019 r. nr VII/31/2019 - w dacie złożenia skargi zaskarżona Uchwała nie obowiązywała, zatem postępowanie w sprawie jest bezprzedmiotowe. Wskazano, że zgodnie

z orzecznictwem sądów administracyjnych uchylenie zaskarżonego aktu prawa miejscowego po wniesieniu skargi nie czyni skargi bezprzedmiotową, należy bowiem odróżnić skutki uchylenia aktu od stwierdzenia jego nieważności. Odróżnia się sytuację jak zaistniała w niniejszej sprawie - utrata mocy obowiązującej uchwały nastąpiła 6 lat przed datą złożenia skargi.

Rada odnosząc się zaś do zarzutu dotyczącego art. 4 ust. 1 u.o.a. oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie zgodziła się ze stanowiskiem, że pojęcia wejście w życie oraz moc obowiązująca są pojęciami tożsamymi – Uchwała nie mogła być stosowana wcześniej niż w dacie jej opublikowania. Datę wejścia w życie należy uznać za datę początku stosowania przepisów Uchwały. Datę nabycia mocy przez akt należy traktować jako datę początku istnienia (obowiązywania) w systemie prawnym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył co następuje:

Na podstawie art. 1 § 1 i § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2021, poz. 137 ze zm.) sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości m.in. przez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Zgodnie z art. 3 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.) – dalej jako: p.p.s.a., sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Stosownie do treści art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a., kontrola ta obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15z§4 ust. 3 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U., poz. 1842 ze zm.) w składzie trzyosobowym.

Skarga okazała się zasadna.

Należy zauważyć, że podnoszone w skardze mankamenty dotyczące aktu prawa miejscowego Rady były już przedmiotem rozważań tut. Sądu w prawomocnych wyrokach z 10 listopada 2021 r. o sygn. akt I SA/Wr 623-624/21. Skład orzekający w wyniku analizy stanu faktycznego niniejszej sprawy i kontekstu prawnego go dotyczącego podziela zawarte w wymienionych wyrokach poglądy i przyjmując za własne, posłuży się nimi jako własnymi argumentując niniejsze rozstrzygnięcie. Dodatkowo należy zauważyć, że tożsamość stron postępowania sądownoadministracyjnego badanej materii niniejszej sprawy (stanu faktycznego), oraz regulacji prawnych ze sprawami, prawomocnie osądzonymi w ww. wyrokach obliuguje Sąd do uwzględnienia związania wynikającego z art. 170 p.p.s.a. Zgodnie z powołanym przepisem:

„Orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.” Jak wskazuje się w poglądach doktryny:

„W wyroku z 25.03.2013 r., II GSK 2322/11, LEX nr 1334127, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu, jeżeli w konkretnym postępowaniu uczestniczą te same podmioty i znajdują w niej zastosowanie te same przepisy prawa co w sprawie wcześniej zakończony prawomocnym wyrokiem. W krytycznej glosie do tego orzeczenia W. Piątek wyraził pogląd, że dla zaistnienia związania, o jakim mowa w art. 170 p.p.s.a., nie jest wystarczające przyjęcie, że w drugim postępowaniu uczestniczą te same podmioty i obowiązują te same przepisy prawa. Przede wszystkim stan faktyczny tej sprawy powinien wykazywać istotne podobieństwo ze stanem zaistniałym wcześniej, poddanym sądownoadministracyjnej kontroli (W. Piątek, Glosa do wyroku NSA z 25.03.2013 r.,

II GSK 2322/11, OSP 2015/9, poz. 88).” (B. Dauter [w:] A. Kabat, M. Niezgódka-Medek, B. Dauter, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, wyd. II, LEX/el. 2021, art. 170).

Wszystkie wymogi (łącznie ze wskazanym w głosie krytycznej) związania zostały spełnione.

W odniesieniu do podniesionej w odpowiedzi na skargę tezy, że utrata mocy obowiązującej Uchwały czyni skargę na nią bezprzedmiotową Sąd tezy tej nie podziela. Zaskarżona Uchwała stanowi niewątpliwie akt prawa miejscowego - ma charakter normatywny, generalny i abstrakcyjny. Adresatami Uchwały są wszystkie osoby określone ogólnie, tj. zobowiązane do ponoszenia opłat określonych w uchwale, a nie zobowiązane imiennie. Uchwała dotyczy sytuacji powtarzalnych, a nie jednorazowych. Utrata mocy obowiązującej Uchwały – Jej uchylenie nie oznacza skutków *ex tunc* – nieistnienia od początku. Taki skutek powoduje wyłącznie stwierdzenie nieważności uchwały. Do stanów faktycznych zaistniałych podczas okresu obowiązywania Uchwały, ma Ona niewątpliwie zastosowanie. Tym samym brak jest przeszkód w skontrolowaniu, metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami podjęta w zaskarżonej Uchwale jak i sposobu wskazania w Niej okresu związania mieszkańców gminy (okres obowiązywania i obowiązki daninowe w tym okresie). Brak jest zatem przeszkód, aby w razie stwierdzenia naruszenia prawa – stosownie do treści art. 147 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 94 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 594 ze zm.) – dalej jako u.s.g. Sąd mógł stwierdzić nieważność Uchwały, mimo że Uchwała została uchylona § 3 uchwały Rady z 28 lutego 2019 r. nr VII/31/2019 (Dz. Urz. Województwa Dolnośląskiego z 11 marca 2019 r., poz. 1616).

Stosownie do wskazanego art. 147 § 1 p.p.s.a. nieważna jest uchwała organu gminy sprzeczna z prawem (chyba, że przepis szczególny wyłącza możliwość stwierdzenia nieważności). W u.s.g. przewidziano dwa rodzaje naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy. Mogą to być naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 ust. 4 u.s.g.). Jednak i tu brak ustawowego zdefiniowania obu naruszeń, co stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w doktrynie i w orzecznictwie. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do nich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał. W judykaturze za istotne naruszenie prawa uznaje się takiego rodzaju naruszenia jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego, będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenia procedury podjęcia uchwały. Stwierdzenie nieważności uchwały może więc nastąpić tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym.

W rozpatrywanej sprawie pierwszym kwestionowanym przez Prokuratora przepisem jest § 1 ust. 2 Uchwały przewidujący zwolnienie z opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi każdą kolejną od czwartej osobę zamieszkuje poniżej 18 roku życia. Zgodnie z § 1 ust. 1 Uchwały: „Ustala się metodę obliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy jako iloczyn liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość oraz stawki opłaty ustalonej w § 2 ust. 1 lub 2 uchwały z zastrzeżeniem § 1 ust. 2. Jeżeli na danej nieruchomości lub w samodzielnym lokalu mieszkalnym zamieszkuje więcej niż 3 osoby poniżej 18-go roku życia, do liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość wlicza się tylko 3 osoby z tych osób” (§ 1 ust. 2 Uchwały). Zgodnie zaś z art. 6k ust. 1 pkt 1 u.c.p.g. rada gminy w drodze uchwały dokona wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi spośród metod określonych w art. 6j ust. 1 i 2 oraz ustali stawkę takiej opłaty; dopuszcza się stosowanie więcej niż jednej metody ustalenia opłat na obszarze gminy. Natomiast art. 6k ust. 4 u.c.p.g. przewiduje, że rada gminy, w drodze uchwały, może zwolnić w całości lub w części z opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, w części dotyczącej gospodarstw domowych, w których dochód nie przekracza kwoty uprawniającej do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej, o której mowa w art. 8 ust. 1 lub 2 ustawy z 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Stosownie do art. 6j u.c.p.g. w przypadku nieruchomości, o której mowa w art. 6c ust. 1, opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi stanowi iloczyn:

- 1) liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość, lub
- 2) ilości zużytej wody z danej nieruchomości, lub
- 3) powierzchni lokalu mieszkalnego

- oraz stawki opłaty ustalonej na podstawie art. 6k ust. 1.

W przypadku nieruchomości, o której mowa w art. 6c ust. 1, rada gminy może uchwalić jedną stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od gospodarstwa domowego (art. 6j ust. 2 u.c.p.g.). Rada gminy może również zróżnicować stawki opłaty w zależności od powierzchni lokalu mieszkalnego, liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość, odbierania odpadów z terenów wiejskich lub miejskich, a także od rodzaju zabudowy. (art. 6j ust. 2a u.c.p.g.). Rada gminy w oparciu o przytoczone przepisy związana była zamkniętym katalogiem metod ustalania opłaty za gospodarowanie odpadami, enumeratywnie wyliczonych w art. 6j ust. 1 u.c.p.g. Kompetencja ustawowa różnicowania stawek opłaty również została ustawowo dookreślona w sposób zamknięty. Z kolei kompetencja ustawowa zwolnienia z opłaty za gospodarowanie odpadami została ograniczona tylko co do gospodarstw domowych o wyjątkowo niskich dochodach uprawniających do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.

W zaskarżonej Uchwale ustalono metodę ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami w sposób, nie przewidziany ww. przepisami, a tym samym Rada wykroczyła poza ustawowe metody ustalania opłat – ustalając opłatę według nieznanego u.c.p.g. sposobu. Przyznane w art. 6k ust. 1 pkt 1 u.c.p.g. prawo do wyboru jednej lub kilku metod precyzyjnie ograniczone jest do tych enumeratywnie wskazanych w u.c.p.g. Wyłączając z przyjętej metody ustalenia opłaty, opisanej w art. 6j ust. 1 pkt 1 u.c.p.g. każdą czwartą i następną osobę poniżej 18 roku życia Rada wyszła poza granice zasad uregulowanych ustawowo. Żaden z przepisów u.c.p.g. nie przewiduje możliwości ustalania metody obliczania opłaty w sposób przyjęty w § 1 ust. 2 Uchwały. Zastosowanie kryterium wieku mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość stoi wprost w sprzeczności z art. 6j ust. 1 pkt 1 i art. 6k ust. 1 pkt 1 u.c.p.g., a ponadto naruszenia art. 6k ust. 4 u.c.p.g. Wykraczając poza kompetencję przyznaną ostatnim z przepisów Rada w istocie zastosowała zwolnienie z części opłaty. Uprawnienie Rady do wprowadzenia uchwałą zwolnienia w ustawowo przewidzianych granicach – dla gospodarstw domowych o wyjątkowo niskich dochodach uprawniających do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej nie może być rozciągnięte na zwolnienie w oparciu o kryterium wieku mieszkańca.

Stosownie do art. 7 i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działając na podstawie i w granicach prawa, zaś organy samorządu terytorialnego, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego na obszarze działania tych organów. Również

§ 134 pkt 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U z 2002, nr 100, poz. 908 ze zm.) – dalej jako: załącznik, wskazuje, że podstawą wydania uchwały i zarządzenia jest przepis prawny, który upoważnia dany podmiot do uregulowania określonego zakresu spraw. Natomiast § 135 załącznika zwraca uwagę, by w uchwale i zarządzeniu zamieszczać przepisy prawne regulujące wyłącznie sprawy z zakresu przekazanego w przepisie, o którym mowa w § 134 pkt 1 (wskazane przepisy załącznika mają charakter pewnych zaleceń skierowanych do legislatorów - jak poprawnie wyrażać normy prawne w przepisach prawnych i jak je grupować w aktach normatywnych – wyrok NSA z 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2376/18, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, orzeczenia.nsa.gov.pl, dalej: CBOSA). Z podstawy wydania zaskarżonej Uchwały tj. z art. 6k (a zatem także jego ust. 4) u.c.p.g. wynika jedynie uprawnienie zwolnienia w drodze uchwały według kryterium wskazanego w ustawie (obowiązkowe granice). Rada wykroczyła poza zakres upoważnienia zarówno w zakresie metody ustalenia opłaty (którą niedopuszczalnie zmodyfikowała) jak i jednocześnie w zakresie zwolnienia z części opłaty - naruszając wskazane przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz u.c.p.g. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdził nieważność zaskarżonej Uchwały w części, tj. w odniesieniu do Jej § 1 ust. 2.

Drugim podważanym w skardze przez Prokuratora przepisem Uchwały jest § 4 - również w tym przypadku stwierdzić należy istotne naruszenie prawa. Powołany przepis zawiera dwie normy prawne, wzajemnie

się wykluczające. Pierwsza z nich określa wejście uchwały w życie po upływie 14 dni od Jej ogłoszenia. Ogłoszenie uchwały nastąpiło, jak już wyżej wskazano – 11 lutego 2015 r. w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego pod poz. 525, zatem wejście w życie uchwały nastąpiło w 25 lutego 2015 r. Druga norma z § 4 Uchwały wskazuje na uzyskanie przez Uchwałę mocy obowiązującej od 1 marca 2015 r. Skoro są to dwie różne daty, to przepis zawiera wewnętrzną sprzeczność, bowiem określa, że początek obowiązywania Uchwały jako całości nastąpił w różnych terminach. W orzecznictwie wskazuje się zaś, że wejście w życie i uzyskanie mocy przez ustawę są zdarzeniami tożsamymi, polegającymi na rozpoczęciu od ich spełnienia się, prawnego kwalifikowania stosunków społecznych przez przepisy, które „wesły w życie” lub „uzyskały moc”. Ustawa nie może bowiem wejść w życie bez uzyskania przez nią mocy obowiązującej i odwrotnie - uzyskanie mocy obowiązującej oznacza wejście ustawy w życie (por. uchwała Sądu Najwyższego z 24 maja 1996 r., IPZP 12/96, OSNP/1197/1/8, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 24 października 1995 r., K 14/95 - Orzecznictwo TK 1995 nr 2, poz. 12). Rozważania te należy uznać za zasadne w odniesieniu do § 4 zaskarżonej Uchwały. Można mieć bowiem wątpliwości, czy uchwała weszła w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia, czyli z dniem 25.02.2015 r., czy też z dniem 1.03.2015 r., gdy początek mocy obowiązującej uchwały oznacza jej wejście w życie. Przyjęta w Uchwale regulacja jest nie do pogodzenia z zasadami demokratycznego państwa prawa, gdy chodzi o przepisy prawa miejscowego. Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.o.a. akty prawne zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane są w dziennikach urzędowych i wchodzi w życie po upływie 14 dni od ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy. W uzasadnionych przypadkach akty normatywne mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż 14 dni, a jeżeli ważny interes prawny państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie, dniem wejścia w życie może być dzień ogłoszenia aktu w dzienniku urzędowym (art. 4 ust. 2 u.o.a.). Przepis art. 5 stwierdza, że uregulowania art. 4 nie wyłączają możliwości nadania aktowi normatywnemu wstecznej mocy obowiązującej, jeżeli zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie. Paragraf 4 zaskarżonej uchwały nie odpowiada przywołanym regulacjom ustawowym. Należy również zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 88 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej warunkiem wejścia w życie ustaw, rozporządzeń oraz aktów prawa miejscowego jest ich ogłoszenie, a zasady i tryb ogłaszania aktów normatywnych określa u.o.a. Z powołanego art. 88 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wynika, że data ogłoszenia przepisu prawnego, w tym m.in. uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, jest datą początkową, od której może on wejść w życie. Powtórzeniem normy Konstytucyjnej jest art. 42 ustawy o samorządzie gminnym – „Zasady i tryb ogłaszania aktów prawa miejscowego określa ustawa z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. ...)”, a w u.o.a. jest to powoływany już jej art. 4 ust. 1. Sąd podziela argumentację skargi, że treść § 4 zaskarżonej uchwały godzi w zasadę demokratycznego państwa prawnego i narusza art. 4 ust. 1 u.o.a., albowiem data wejścia w życia aktu prawa miejscowego nie może budzić wątpliwości, czy też wprowadzać w błąd.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. i ponad stwierdzoną już nieważność § 1 ust. 2 Uchwały, Sąd stwierdził również nieważność Jej części dotyczącej § 4 Uchwały, w zakresie określenia: „z mocą obowiązującą od 1 marca 2015 r.”. Pozostały zakres § 4 zaskarżonej Uchwały odpowiada ustawowemu wejściu aktu prawnego w życie - jako zgodny z art. 4 ust. 1 u.o.a. Wyeliminowanie wskazanego określenia usunie istotne naruszenie prawa z treści § 4 Uchwały. Dodatkowo zaznaczyć należy, że w § 4 Uchwały nie zachodzi przypadek unormowany w art. 5 u.o.a. - nadanie aktowi wstecznej mocy obowiązującej.